

Sygn. akt III KRS 33/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Halina Kiriło (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania W. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2014 z dnia 7 marca 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 213.,

z udziałem P. P.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 sierpnia 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 7 marca 2014 r. nr [...] /2014 postanowiła: 1/ przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. kandydatury: M. B. M. K. , P. M. P. , A D. S., A. M. T.;

nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. kandydatur: E. I. B. , K. W. C., G. D. , J. M. D. B. , L. F., D. J. G., D. A. G. B. , A. G. , J. G. H. , M. J. H. L. , I. H., M. W. J., P. P. K., M. K., M. B. K., I. J. K., J. A. Ł., K. Ł., A. I. N., L. E. P., Ł. K. P. , E. R., K. T. R. , M. S., A. P. S., K. M. S. S., I. Ś., M. Ś., B. T. , R. P. T., W. M. W., T. M. W.; 3/ umorzyć postępowanie wywołane zgłoszeniem: M. Z. D., S. A. K., B. M. M.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, iż na cztery stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. ogłoszone w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 213, zgłosiło się trzydzieści dziewięć osób. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa rekomendował Radzie na wolne stanowiska sędziowskie kandydatury M. B. M. K., A. D. S. , A. M. T. i W. M. W..

Krajowa Rada Sądownictwa podzieliła przedstawioną przez Zespół argumentację odnośnie kandydatur M. B. M. K., A. D. S. i A. M. T.. Natomiast inaczej oceniła kandydaturę W. M. W., uznając za lepszą kandydaturę P. M. P.

Motywuując swój wybór Rada wskazała, że P. M. P. urodził się 31 marca 1962 r. w B.. W 1985 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z ogólną oceną bardzo dobrą. W okresie od 17 grudnia 1985 r. do 30 września 1990 r. był zatrudniony w Instytucie Administracji i Zarządzania w W., kolejno na stanowiskach: stażysty, referenta prawnego, asystenta i starszego asystenta. Od 1 października 1990 r. jest pracownikiem Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu (...), obecnie pracuje jako starszy wykładowca. W latach 1993-1994 pracował w Departamencie Administracji Publicznej Najwyższej Izby Kontroli jako główny specjalista, a od 1994 r. do 2001 r. w Biurze Rzecznika Praw Obywatelskich, również na stanowisku głównego specjalisty. Od 1 października 2001 r. jest zatrudniony w Wyższej Szkole Administracji Publicznej w O., przy czym od 2002 r. na stanowisku adiunkta. Na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej pod tytułem „Wykonanie obowiązku administracyjnego”, uchwałą Rady Naukowej Instytutu Nauk Prawno-Administracyjnych Uniwersytetu (...) z dnia 21 czerwca 1993 r., uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie nauki administracji. Uchwałą Rady Naukowej Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] z dnia 18 lutego 2013 r. uzyskał stopień naukowy doktora

habilitowanego. Jest autorem licznych publikacji z zakresu prawa administracyjnego. Ocenę kwalifikacji P. M. P. sporządziła sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. A. S., która wskazała, że posiada on zarówno obszerną wiedzę teoretyczną z zakresu szeroko pojętego prawa administracyjnego, jak również bogate doświadczenie w prezentowaniu tej wiedzy w formie wszelkiego rodzaju opracowań. Reasumując opiniującą stwierdziła, że kandydat spełnia warunki, określone w art. 6 § 1 w zw. z § 2 Prawa o ustroju sądów administracyjnych, do ubiegania się o stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. oraz, że kandydaturę tę należy ocenić jako wyróżniającą. Ocenę kandydatury P. M. P. przedstawił także Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., który wyraził pogląd, iż przeprowadzona analiza dorobku kandydata pozwala na stwierdzenie, że posiada on obszerną wiedzę teoretyczną z zakresu prawa administracyjnego. Dorobek naukowy opiniowanego zawiera obszerne i zróżnicowane opracowania naukowe i składa się ogółem z czterdziestu pozycji, w tym jednej monografii i dwóch komentarzy. Opiniujący podkreślił, że poza czysto naukowymi opracowaniami przedmiotem zainteresowań kandydata są kwestie z zakresu stosowania prawa. P. M. P. sporządzał opinie i ekspertyzy prawne, a w trakcie pracy w Biurze Rzecznika Praw Obywatelskich przygotowywał wnioski do Trybunału Konstytucyjnego oraz rewizje nadzwyczajne. Różnorodność publikacji wskazuje na wszechstronność warsztatu kandydata, od naukowo-teoretycznych rozpraw po praktyczne komentarze, a specjalizacja w procedurze administracyjnej oraz egzekucji w administracji pozostaje w prostej zbieżności z obszarem działania sądów administracyjnych. Opiniujący ocenił, że kompetencje kandydata w tym zakresie są na poziomie eksperckim. Reasumując Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. wyraził pogląd, że Pan P. M. P. spełnia warunki, określone w art. 6 § 1 w zw. z § 2 Prawa o ustroju sądów administracyjnych, do ubiegania się o stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. oraz, że kandydaturę tę należy ocenić jako wyróżniającą. Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. na posiedzeniu w dniu 18 listopada 2013 r. oceniło kandydaturę P. M. P. jako bardzo dobrą (1 głos „za”, 8 głosów „przeciw”), a Zgromadzenie Ogólne Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. na posiedzeniu w dniu 26 listopada 2013 r. zaopiniowało

jego kandydaturę przy następującym wyniku głosowania: 17 głosów „za”, 81 głosów „przeciw”.

Natomiast W. M. W. urodził się 10 lipca 1976 r. w L.. W 2000 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z ogólną oceną bardzo dobrą. Od marca do czerwca 2001 r. był zatrudniony w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji na podstawie umowy zlecenia, a od 1 lipca 2001 r. do 17 sierpnia 2002 r. zajmował stanowisko starszego specjalisty w Departamencie Zezwoleń i Koncesji tego Ministerstwa. W okresie od 2 września 2002 r. do 31 sierpnia 2003 r. pracował w Regionalnym Zarządzie Gospodarki Wodnej w W. na stanowisku starszego specjalisty. Następnie od 1 lutego 2004 r. do 31 lipca 2005 r. sprawował funkcję asystenta sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., a z dniem 1 sierpnia 2005 r. został mianowany na stanowisko referendarza sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.. Obowiązki referendarza wykonuje do chwili obecnej. W 2007 r. ukończył z wynikiem bardzo dobrym studia podyplomowe w zakresie Służby Zagranicznej. W marcu 2013 r., złożył egzamin radcowski, uzyskując wynik pozytywny. Ocenę kwalifikacji W. M. W. sporządził sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. A. G.. Opiniujący stwierdził, że kandydat spełnia wymagania formalne dla powołania go na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. na posiedzeniu w dniu 18 listopada 2013 r. oceniło kandydaturę W. M. W. jako wyróżniającą (9 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”), a Zgromadzenie Ogólne Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. na posiedzeniu w dniu 26 listopada 2013 r., zaopiniowało jego kandydaturę przy następującym wyniku głosowania: 88 głosów „za”, 20 głosów „przeciw”.

Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że podejmując decyzję w niniejszym postępowaniu nominacyjnym wszechstronnie rozpoznała wszystkie zgłoszone kandydatury i zdecydowała, że najlepszymi kandydatami są M. B. M. K. , P. M. P. , A. D. S. oraz A. M. T.. Rada uwzględniła ich kwalifikacje i doświadczenie zawodowe. Wszyscy wybrani kandydaci uzyskali wyróżniające oceny Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., a ich dotychczasowa droga zawodowa i efekty pracy zostały także docenione w opiniach sędziów wizytatorów. W ocenie Rady, bardzo ważne jest dotychczasowe doświadczenie zawodowe

wskazanych kandydatów. Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę również to, że P. M. P. uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie nauki administracji, stopień naukowy doktora habilitowanego oraz jest autorem licznych publikacji, A. D. S. złożyła egzamin radcowski, uzyskując ocenę bardzo dobrą plus, a A. M. T. ukończył z wynikiem bardzo dobrym studia podyplomowe w zakresie Prawa Europejskiego dla Sędziów, w zakresie systemu ochrony praw człowieka w Polsce i w zakresie prawa karnego materialnego i procesowego. Krajowa Rada Sądownictwa odnotowała także poparcie środowiska sędziowskiego uzyskane przez kandydatów. Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. uznało kandydatury M. B. M. K. i A. D. S. za wyróżniające, a kandydatury P. M. P. i A. M. T. za bardzo dobre. Zdaniem Rady, Zgromadzenie Ogólne Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. pozytywnie oceniło kwalifikacje kandydatów uznanych za najlepszych w tym konkursie nominacyjnym, aczkolwiek najwyżej popierało znanych kandydatów - pracowników Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Względnie wysoki wynik uzyskała M. B. M. K. (33 głosy „za” przy 67 głosach „przeciw”) oraz A. D. S. (41 głosów „za” przy 57 głosach „przeciw”), natomiast niżej zostali ocenieni P. M. P. (17 głosów „za” przy 81 głosach „przeciw”) i A. M. T. (18 głosów „za” przy 79 głosach „przeciw”). Mimo wyraźnie niższego poparcia Zgromadzenia Ogólnego, Krajowa Rada Sądownictwa zważyła, że za kandydaturą P. M. P. przemawia jego dorobek naukowy w zakresie prawa administracyjnego, a także praca w organach kontroli i ochrony prawa, natomiast za kandydaturą A. M. T. - doświadczenie z pracy na stanowisku sędziego sądu powszechnego, zwłaszcza zaś sędziego sądu okręgowego. Tych walorów nie posiadają kandydaci, którzy uzyskali najwyższe poparcie na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.. Uwzględniając powyższe, Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że kompleksowa ocena wszystkich przesłanek przemawia za wyborem wskazanych wyżej kandydatów. Rada podkreśliła i uznała za decydujące doświadczenie zawodowe tych osób, tj. sprawowanie funkcji pozaetatowego i następnie etatowego członka samorządowego kolegium odwoławczego przez M. B. M. K. i A. D. S., wieloletnie pełnienie funkcji sędziego sądu powszechnego, w tym sędziego sądu okręgowego, przez A. M. T. oraz pracę P. M. P. w organach państwowych, wspartą pracą na

wyższych uczelniach i dokonaniach na polu naukowym (uzyskanie stopnia naukowego doktora nauk prawnych w zakresie nauki administracji i stopnia naukowego doktora habilitowanego, liczne publikacje). W tym kontekście Rada niżej oceniła doświadczenie zawodowe W. M. W. z pracy na stanowisku asystenta sędziego i referendarza sądowego.

Wobec faktu, że podczas pierwszego głosowania Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie obsady wolnych stanowisk sędziowskich dwaj kandydaci - w osobach P. M. P. oraz W. M. W. - uzyskali taki sam wynik głosowania, to jest 11 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 8 głosów „wstrzymujących się”, dokonano ponownego głosowania tych kandydatur. W drugim głosowaniu na kandydaturę P. M. P. oddano 12 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 7 głosów „wstrzymujących się”, natomiast na kandydaturę W. M. W. oddano 7 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 12 głosów „wstrzymujących się”. Uwzględniając wyniki obydwu głosowań, Krajowa Rada Sądownictwa udzieliła poparcia: M. B. M. K. , P. M. P., A. D. S., A. M. T..

W. W. złożył odwołanie od powyższej uchwały, zaskarżając ją w części, w której Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. kandydaturę P. M. P. oraz w części, w której postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury skarżącego. Odwołujący się zarzucił uchwałę naruszenie prawa materialnego: art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przez pominięcie istotnych ustawowych kryteriów i sposobów oceny kandydatury skarżącego i zastosowanie niejednorodnych, inaczej wartościowanych sposobów i kryteriów oceny kandydatury P. M. P., w sytuacji gdy skarżący uzyskał najwyższe spośród wszystkich kandydatów poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., jednogłośnie wyróżniającą ocenę Kolegium tego Sądu i wyróżniającą ocenę Prezesa tego Sądu. Ponadto uchwale zarzucono naruszenie przepisów postępowania: 1/ art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w związku z art. 57a § 2 i § 9, art. 57b w zw. z art. 57c § 1 i art. 58 § 2 i § 4 Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez pominięcie przez KRS najwyższej oceny kandydatury skarżącego (najwyższego poparcia, 88 głosów „za”, 20 głosów „przeciw”) dokonanej przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów WSA w Warszawie, a

także wyróżniającej i to jednogłośnie oceny Kolegium tego Sądu (9 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”) i wyróżniającej oceny skarżącego wystawionej przez Prezesa WSA w W. i sędziego wizytatora, a przyjęcie jako decydującego kryterium o przedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury P. M. P. wyłącznie oceny kandydatury tego Kandydata sporządzonej przez Prezesa WSA w W., dorobku naukowego i przebiegu pracy tego Kandydata z jednoczesnym pominięciem jednoznacznie negatywnej oceny tego Kandydata dokonanej przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów WSA (17 głosów „za”, 81 głosów „przeciw”) i jedynie bardzo dobrej oceny tego Kandydata dokonanej przez Kolegium WSA w W. (1 głos „za”, 8 głosów „przeciw”), w sytuacji gdy wolą ustawodawcy to ocena kwalifikacyjna sędziego wizytatora, ocena Kolegium i głosowanie Zgromadzenia Ogólnego ma podstawowe znaczenie w postępowaniu konkursowym przed właściwym Sądem, a KRS ma obowiązek wszechstronnego rozważenia sprawy i winno wziąć pod uwagę udzielone najwyższe poparcie Sądu skarżącemu kandydatowi, który ubiega się o urząd sędziego w tym Sądzie, co tym samym oznacza, że naruszenia to miało istotny wpływ na wyniki sprawy; 2/ art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w związku z art. 35 ust. 1 i ust. 2 oraz w związku z § 17 ust. 6 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. Nr 72, poz. 712), przez całkowite pominięcie listy rekomendowanych kandydatów przedstawionych KRS przez Zespół Krajowej Rady Sądownictwa, na której znalazł się skarżący, a na której nie znalazł się Kandydat P. M. P. , w sytuacji gdy lista rekomendowanych kandydatów była równa liczbie wolnych stanowisk, a Zespół oceniając kandydaturę skarżącego w sposób jednoznaczny wziął pod uwagę jego najwyższe poparcie uzyskane przed WSA w W., a KRS przy ocenie kandydatury skarżącego miała obowiązek wziąć powyższą okoliczność pod uwagę, czego nie uczyniła i przyjęła inne kryteria oceny Kandydata P. M. P. , co miało istotny wpływ na wynik sprawy; 3/ art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, przez pominięcie rodzaju oceny wystawionej przez sędziego wizytatora skarżącemu, a ograniczenie się do stwierdzenia, że ocena kwalifikacyjna została tylko sporządzona.

W uzasadnieniu odwołania wskazano, iż Rada wydając zaskarżoną uchwałę zastosowała dyskryminujące kryteria oceny kandydatury skarżącego mimo, iż

skarżący w postępowaniu konkursowym uzyskał najwyższe poparcie Zgromadzenie Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. spośród wszystkich kandydatów, jednogłośnie poparcie Kolegium tego Sądu i wyróżniającą ocenę Prezesa WSA w W.. KRS wydając zaskarżone rozstrzygnięcie w istocie odmówiła jakiegokolwiek znaczenia jednoznacznie wyrażonym, całkowicie popierającym kandydaturę skarżącego, stanowiskom trzech organów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., mimo iż stanowiska te, w świetle ustawy o ustroju sądów powszechnych, mają decydujące znaczenie dla oceny kandydatury w postępowaniu konkursowym. I tak, KRS pominął liczbę głosów uzyskanych przez skarżącego na Zgromadzeniu Ogólnym Sądu przyjmując, że tak wysokie poparcie kandydatury skarżącego wynikało z faktu, iż jest on pracownikiem Sądu i jest Sądowi znany, w sytuacji gdy stanowisko Zgromadzenia Ogólnego jest wyrazem oceny kandydatury dokonanej przez Sąd i zostało uznane przez ustawodawcę jako ocena najważniejsza w toku całego postępowania konkursowego przed Sądem. Oceniając z kolei kandydaturę P. M. P. , KRS w sposób bezsporny uznała („mimo wyraźnie niższego poparcia”), iż decydującym kryterium do przedstawienia tej Kandydatury Prezydentowi RP jest dorobek naukowy Kandydata i ocena jego kandydatury dokonana w tym zakresie przez Prezesa WSA w W., a wynik głosowania Zgromadzenia Ogólnego ma charakter irrelevantny prawnie. Stawiało to wymienionego Kandydata w pozycji uprzywilejowanej nie tylko w stosunku do kandydatury skarżącego, ale także wobec wszystkich pozostałych kandydatów. Mimo zatem, że Zespół KRS nie umieścił kandydatury P. M. P. na liście rekomendowanych kandydatów, miał on oczywiście silniejszą pozycję względem pozostałych kandydatów. Zastosowane kryterium oceny opierało się na dokumencie w postaci oceny kandydatury P. M. P. sporządzonej przez Prezesa WSA, którą to ocenę KRS szczegółowo przeanalizowała. W rezultacie była to ocena dokonana w oderwaniu od pozostałych ocen dokonanych przez organy Sądu, w tym, przede wszystkim, w oderwaniu od negatywnej oceny wyrażonej wynikiem głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego W.. KRS przyjmując taką ocenę pominęła wynikającą z przepisów Prawa o ustroju sądów powszechnych okoliczność, że ocena Zgromadzenia została wyrażona już po uprzedniej ocenie

tego Kandydata przez sędziego wizytatora, Prezesa Sądu i Kolegium Sądu. W ten sposób ocena częściowa kandydatury stała się oceną ważniejszą niż ocena ogólna całego Sądu. W konsekwencji doszło do naruszenia konstytucyjnych zasad zapewniających obywatelom równy dostęp do służby publicznej - służby orzeczniczej. Przyjęte przez KRS kryterium miało podstawowe znaczenie dla wyniku głosowania uzupełniającego, mocą którego P. M. P. został wskazany jako kandydat przedstawiony do powołania na urząd sędziego. Jednocześnie KRS w sposób sprzeczny z wymienionymi w zarzucie przepisami odstąpiła od wszechstronnej oceny sprawy przyjmując w sposób wybiórczy częściowe kryterium oceny jako kryterium podstawowe względem kandydatury P. M. P. oraz prowadząc ocenę kandydatury skarżącego dokonaną przez sędziego wizytatora i organy Sądu do roli pomocniczej.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS) uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. W myśl art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze

kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania.

Odnosnie do granic zaskarżenia wypada stwierdzić, że odwołanie dotyczy punktu I.2. uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 marca 2014 r., zawierającego postanowienie o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury P. M. P. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. oraz punktu II. 31 uchwały w zakresie nieprzedstawienia tej treści wniosku w doniesieniu do odwołującego się W. M. W.. Są to jednocześnie granice rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy.

Z kolei podstawę odwołania wypełniają zarzuty naruszenia przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP oraz art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, a nadto art. 57a § 2 i § 9, art. 57b w zw. z art. 57c § 1 i art. 58 § 2 i § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.).

Pozostaje zatem rozważyć zasadność tych zarzutów, nie tracąc z pola widzenia wyznaczonych przez ustawodawcę granic kognicji Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich. W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, kognicja ta obejmuje bowiem wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji i jako taka powinna ona podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna,

wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna. W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie na stanowisko sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z ową oceną i przedstawieniem wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427) czy w ustawie z dnia 26 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

W rozpoznawanej sprawie skarżący zarzuca naruszenie przez Radę przepisów Prawa o ustroju sądów powszechnych, gdy tymczasem postępowanie konkursowe dotyczyło obsady stanowisk sędziowskich w wojewódzkim sądzie administracyjnym, a kryteria naboru na tego rodzaju stanowiska wynikają z unormowań Prawa o ustroju sądów administracyjnych. Trzeba zaś pamiętać, że dokonywany przez Krajową Radę Sądownictwa wybór spośród uczestników konkursu osoby mającej być przedstawioną Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie powinien uwzględniać specyfikę i potrzeby sądu, do jakiego pretenduje kandydat. W przypadku sądownictwa administracyjnego sam ustawodawca uwzględnił ten aspekt sprawy, określając w art. 6 § 1 Prawa o ustroju sądów administracyjnych katalog przesłanek, jakie musi spełniać kandydat na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego

i zamieszczając w tym katalogu m.in. wymaganie wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że Rada kierowała się powyższymi kryteriami dokonując wyboru kandydatów na wakujące stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W..

Co się tyczy zarzutów naruszenia przez Radę przepisów postępowania w trakcie procedury konkursowej, tj. art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, warto przypomnieć, że pierwszy z powołanych przepisów zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem.

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną Zespołu członków Rady. Wbrew sugestiom odwołującego się, Rada nie pominęła owej listy, przytaczając w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały jej treść wraz z motywami, jakimi kierował się Zespół przy jej sporządzaniu. Lista ta powinna być pomocna przy podejmowaniu przez Radę uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP zwycięzców konkursu wyłonionych spośród uczestników postępowania. Nie ma ona jednak wiążącego charakteru, gdyż w myśl art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS, to nie Zespół lecz Krajowa Rada Sądownictwa jest organem kompetentnym do występowania z wnioskami o powołanie na wolne stanowiska sędziowskie. Bezzasadny jest zatem podnoszony przez odwołującego się zarzut naruszenia art. 35 ust. 1 tejże ustawy.

Chybiony jest też zarzut obrazy przez Radę art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przez pominięcie określonych w tym przepisie kryteriów wyboru osób na stanowiska objęte procedurą konkursową, jakimi są kwalifikacje i doświadczenie

zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego.

Warto zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, godzi się podkreślić, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością kwalifikacji nie można utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych czy sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum - dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualny pozostaje przy tym ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r. pogląd judykatury, w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb. Nie jest przy tym konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek. Jeśli jednak wyboru dokonano pomiędzy uczestnikami postępowania o zbliżonych predyspozycjach do powołania na wolne stanowisko sędziowskie, należy wyjaśnić motywy, jakie zadecydowały o wyniku konkursu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA

2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

Skarżący negując prawidłowość procedowania przez Radę oraz dokonaną przez ten organ ocenę kandydatów na wakujące stanowiska sędziowskie zarzuca głównie niewzięcie pod uwagę wyników głosowań na posiedzeniu Kolegium oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W..

Prawdą jest, że jednym z ustawowych elementów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie jest poparcie organów samorządu sędziowskiego. Warto zauważyć, że aczkolwiek wyniki głosowania na kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i dlatego Rada powinna umotywować swój wybór, gdyby dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271).

Tak też się stało w niniejszym przypadku. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada szczegółowo określiła przesłanki, jakimi kierowała się dokonując wyboru zwycięzców konkursu. Nie pominęła przy tym oceny wystawionej kandydatom przez organa samorządu sędziowskiego i przekonująco wyjaśniła powody, dla których mimo uzyskania przez skarżącego lepszych wyników głosowań Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., zdecydowała się przedstawić Prezydentowi RP kandydaturę P. M. P.. Wbrew zarzutom odwołującego się, wybór ten nie był efektem zastosowania przez Radę niedozwolonych kryteriów. Trzeba pamiętać, iż poparcie organów samorządu sędziowskiego jest jedną z kilku ustawowych przesłanek wyłaniania zwycięzców konkursu na wolne stanowisko sędziowskie. Spośród pozostałych przesłanek zasadnicze znaczenia mają zaś kwalifikacje zawodowe osoby ubiegającej się o to stanowisko, których istotnym elementem są m.in. uzyskane przez kandydata stopnie i tytuły naukowe, dorobek naukowy oraz doświadczenie zdobyte w dotychczasowej pracy zawodowej, zwłaszcza w zakresie stosowania przepisów tej gałęzi prawa, która jest podstawą orzekania w sądzie, do którego pretenduje kandydat. Kierowanie się tymi kryteriami przy obsadzie stanowisk sędziowskich w wojewódzkich sądach administracyjnych odpowiada

więc wymaganiom stawianym Radzie nie tylko przez art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, ale także przez art. 6 § 1 Prawa o ustroju sądów administracyjnych. Skarżący nie wykazał zaś, aby - poza wspomnianym poparciem organów samorządu sędziowskiego - spełniał pozostałe przesłanki wyboru na wolne stanowisko sędziowskie w wyższym stopniu od swego konkurenta.

Resumując, zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur na wakujące stanowiska sędziowskie jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy oraz zastosowania jednakowych dla uczestników postępowania i zarazem dozwolonych przepisami ustawy o KRS kryteriów wyboru. Nie można więc przypisać jej cech dowolności. Czyni to bezzasadnymi także zarzuty odwołującego się dotyczące naruszenia w niniejszej procedurze konkursowej przepisów art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP i jednocześnie wyklucza dalszą ingerencję Sadu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór zwycięzców konkursu.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.